

L'equilibri de la rutina

À

Encara hi ha esteses una samarreta de ratlles verdes i una de granat a la sisí de la galeria. Obro les finestres de bat a bat perquè tot just ara, en arribar a casa, m'he adonat que comença a deixar-se respirar un bri d'aire (no puc dir pur, perquè els cotxes l'entretallen i el fan subtilment i imperceptiblement gris i brut), i així s'acaben d'eixugar (m'encanta aquesta paraula: *ei-xu-gar*). No porto rellotge des d'aquell estiu a Formentera, però el mòbil em marca quarts de vuit del vespre. M'assec al sofà i intento respirar profundament (inspiro i expiro, inspiro i expiro, i així durant una bona estona). Mentre escolto el soroll dels cotxes i el so del silenci del menjador intento mantenir la ment en blanc i no pensar en res més. Allà a fora, diuen que el temps corre. Però, per a mi, no existeixen ni feina, ni problemes, ni trobades incòmodes amb gent poc amigable, ni cap possible etcètera. La meua petita bombolla m'aïlla i em protegeix. Utopia en estat pur. Faig un repàs mental del meu dia i, tan sols el fet de recordar com he escurat les hores m'esgota. M'esgato.

M'adono que és difícil, molt difícil, a vegades, trobar l'elegància, la subtileza i la bellesa en "*les petites coses*" quan no s'està ni a Mallorca, ni a Menorca ni a cap illa paradisiàca, i no es té una ampolla de cervesa fresca, ni un biquini nou ni un vaixell a alta mar que et porti a menjar caldereta o paella en alguna platja on l'aire sí que és pur i el mar, fins i tot, de tan transparent resulta invisible. El dia a dia, l'estrès de la rutina ens fa oblidar sovint, a tots sense excepció, d'aquestes petites coses que tant reivindiquem i que són, també, *leitmotiv* d'anuncis televisius que ens avancen que l'estiu s'acosta (i ens queda tanta feina a fer! Se'ns ha escapat el tren de l'operació biquini i el de l'estalvi que ens portarà a unes vacances idíl·liques).

Obro els ulls i miro al meu voltant. A fora encara és clar. Els dies s'allarguen i les hores s'estiren com un xiclet de maduixa. Sento la porta verda de l'entrada com s'obre i es tanca feixuga, i m'incorporo. Oloro i intueixo, i en qüestió de segons la clau entra al pany i s'obre la porta de casa. "*Hola! Què tal?, Com ha anat el dia?*". De sobte, tot el silenci i la pau se substitueixen per les preguntes i les rialles dels més petits (o les queixes, depèn del dia), les motxilles a terra, els deures a mig fer i els petons càlids de benvinguda. Un altre tipus d'estrès, un xic més dolç, omple les parets blanques de casa i ja no resta espai ni per al pensament pur, ni per a la reflexió ni per als somnis utòpics. Ara és hora de dutxes exprès, sopars i explicacions de com ha anat el dia. Penso en tot el que resta per fer fins a l'hora d'estirar-se al llit i m'esgota. M'esgato.

Al final del dia, però, quan toco els llençols i les parpelles se'm fan pesades, a vegades encara tenim, plegats (tu i jo), alguns segons per gaudir d'una d'aquestes *petites coses* del dia a dia. La conversa íntima de dos que s'estimen i comparteixen viatge. Una petita estona per fer pausa i fer balanç, tant de les meves *little things* en solitari (amb el meu jo més profund) com de les compartides amb els meus. El resultat final: un trencaclosques. Un *tetris*, sovint, esgotador que anomenem col·loquialment rutina. Un equilibri digne del més expert equilibrista.

Al final, una feina de superherois sense capes. Una combinació exacte entre blancs, negres i matisos varis que, vist amb perspectiva, i si un vol (encara que de vegades resulti complexa) tampoc no resulta tan complicada. O si més no, entre tots, el repte està a fer-la més senzilla. Som-hi!